

Eventyr For Alle

Mariabarnet

Brødrene Grimm

Mariabarnet

Foran en stor skog bodde en tømmerhogger med kona si. Han hadde bare ett eneste barn, og det var ei jente på tre år. De var så fattige at de ikke lenger hadde det daglige brød og visste ikke hva de skulle gi henne å spise.

En morgen gikk tømmerhoggeren, full av bekymring, ut i skogen til sitt arbeid, og mens han hogde ved, stod plutselig ei stor vakker dame foran ham. Hun hadde ei krone av lysende stjerner på hodet, og sa til ham: «Jeg er Jomfru Maria, Kristusbarnets mor. Du er fattig og trengende, bring meg barnet ditt, så skal jeg ta det med meg, være dets mor og forsørge det.»

Tømmerhoggeren adlød, henta barnet sitt og overleverte det til Jomfru Maria, som tok det med seg opp til himmelen. Der gikk det godt for henne, hun spiste sukkerbrød og drakk søt melk, og klærne hennes var av gull, og englene lekte med henne.

Da hun ble fjorten år gammel, kalte Jomfru Maria henne til seg og sa: «Kjære barn, jeg har ei lang reise foran meg. Ta nøklene til de tretten dørene i himmelriket og pass godt på dem. Tolv av dørene kan du låse opp og se på herlighetene som er der inne, men den trettende, som denne lille nøkkelen tilhører, er forbudt for deg. Pass på at du ikke låser den opp, ellers vil du bli ulykkelig.»

Jenta lovte å være lydig, og da Jomfru Maria var borte, begynte hun å se på boligene i himmelriket. Hver dag låste hun opp ei dør, til alle tolv var åpna. I hver satt en apostel, og var omgitt av stor glans, og hun gleda seg over all prakten og herligheten, og englene som alltid fulgte henne, gleda seg med henne.

Nå var det bare den forbudte døra igjen, og hun hadde skrekkelig lyst til å vite hva som skjulte seg bak den, og sa til englene: «Jeg skal ikke åpne den helt, og heller ikke gå inn, men jeg skal bare låse den opp, sånn at vi kan se litt gjennom sprekken.»

«Å nei», sa englene, «det ville være en synd: Jomfru Maria har jo forbudt det, og det kan lett bli din ulykke.»

Da tidde hun stille, men begjæret i hjertet hennes tidde ikke, men gnagde og pirka noe veldig og ga henne ikke ro. Og da alle englene en gang hadde gått ut, tenkte hun: «Nå er jeg helt alene og kan kikke inn, ingen kommer til å greie på det om jeg gjør det.»

Hun fant nøkkelen, og da hun holdt den i hånda, satte hun den også i låsen, og da hun hadde satt den inn, vridde hun den rundt. Da sprang døra opp, og hun så treenigheten sitte i ild og glans. Hun ble stående ei stund og betrakta alt med forundring. Så rørte hun litt med fingeren på glansen, og da ble fingeren helt gyllen. Straks følte hun en forferdelig redsel, slo døra hardt igjen og løp vekk. Redselen ville heller ikke forsvinne, hun kunne begynne med hva hun ville, og hjertet banka uavbrutt og ville ikke roe seg. Gullet ble også værende på fingeren og gikk ikke av, uansett hvor mye hun vaska og gnidde.

Ikke lenge etter kom Jomfru Maria tilbake fra reisa si. Hun kalte jenta til seg og ba om å få himmelens nøkler tilbake.

Da hun rakte frem nøkkelknippet, så Jomfru Maria henne i øynene og sa: «Har du også ikke åpna den trettende døra?»

«Nei», svarte hun.

Da la hun hånda på hjertet hennes, kjente hvordan det banka og banka, og merka godt at hun hadde overtrådt budet hennes og åpna døra. Da sa hun igjen: «Har du virkelig ikke gjort det?»

«Nei», sa jenta for andre gang.

Da så hun fingeren som hadde blitt gyllen av berøringa med den himmelske ilden, så tydelig at hun hadde synda, og sa for tredje gang: «Har du virkelig ikke gjort det?»

«Nei», sa jenta for tredje gang.

Da sa Jomfru Maria: «Du har ikke adlydt meg, og nå har du også løyet, du er ikke lenger verdig til å være i himmelen.»

Da falt jenta i en dyp søvn, og da hun våkna, lå hun nede på jorda, midt i ei villmark. Hun ville rope, men kunne ikke få fram en lyd. Hun sprang opp og ville løpe vekk, men uansett hvor hun snudde seg, ble hun alltid holdt tilbake av tette tornehekker som hun ikke kunne komme seg gjennom. I ødemarka hvor hun var innesperra, stod et gammelt hult tre, det måtte være boligen hennes. Der krøyp hun inn når natta kom og sov der, og når det storma og regna, fant hun ly der. Men det var et elendig liv, og når hun tenkte på hvor vakkert det hadde vært i himmelen, og hvordan englene hadde lekt med henne, gråt hun bittert. Røtter og skogsbær var det eneste hun hadde å spise, dem lette hun etter så langt hun kunne komme. Om høsten samla hun de nedfalne nøttene og bladene og bar dem inn i hula, og nøttene var maten hennes om vinteren. Og når snø og is kom, krøyp hun som et stakkars lite dyr inn i bladene for ikke å fryse. Ikke lenge etter revna klærne hennes og falt av kroppen bit for bit. Så snart sola igjen skinte varmt, gikk hun ut og satte seg foran treet, og det lange håret hennes dekket henne fra alle sider som ei kappe. Slik satt hun år etter år og følte verdens jammer og elendighet.

En gang, da trærne igjen stod i friskt grønt, var kongen av landet i skogen på jakt, og forfulgte et rådyr, og fordi det hadde flykta inn i buskaset som omkransa skogplassen. Han steg av hesten, reiv buskene fra hverandre og hogde seg en

vei med sverdet sitt. Da han til slutt hadde trengt gjennom, så han ei vakker jente sitte under treet, hun satt der og det gyldne håret dekket henne ned til tærne. Han stod stille og betrakta henne full av undring, så snakka han til henne og sa:

«Hvem er du? Og hvorfor sitter du her i ødemarka?»

Men hun ga ingen svar, for hun kunne ikke åpne munnen for å snakke.

Kongen fortsatte: «Vil du være med meg til slottet mitt?»

Da nikka hun bare litt med hodet.

Kongen tok henne opp på armen, bar henne til hesten sin og red hjem med henne. Og da han kom til det kongelige slottet, lot han henne få vakre klær og ga henne alt i overflod. Og selv om hun ikke kunne snakke, var hun så vakker og yndig at han elska henne av hele sitt hjerte, og det tok ikke lang tid før han gifta seg med henne.

Da omtrent et år var gått, fødte dronninga en sønn. Den natta, mens hun lå alene i senga, viste Jomfru Maria seg for henne og sa: «Vil du si sannheten og innrømme at du har åpna den forbudte døra, så vil jeg åpne munnen din og gi deg språket tilbake. Men hvis du forblir i synden og nekter hardnakka, så tar jeg det nyfødte barnet ditt med meg.»

Dronninga fikk anledning til å svare, men hun var fortsatt sta og sa: «Nei, jeg har ikke åpna den forbudte døra», og Jomfru Maria tok det nyfødte barnet fra armene hennes og forsvant med det.

Neste morgen, da barnet ikke var å finne, gikk det et rykte blant folket om at dronninga var en menneskeeter og hadde drept sitt eget barn. Hun hørte alt, men kunne ikke si noe imot det, men kongen ville ikke tro det fordi han elska henne så høyt.

Et år senere fødte dronninga igjen en sønn. Om natta kom Jomfru Maria igjen til henne og sa: «Vil du innrømme at du

har åpna den forbudte døra, så skal jeg gi deg barnet ditt tilbake og løse tunga di. Men hvis du forblir i synden og nekter, så tar jeg også dette nyfødte barnet med meg.»

Dronninga sa igjen: «Nei, jeg har ikke åpna den forbudte døra», og Jomfru Maria tok barnet fra armene hennes og tok det med seg til himmelen.

Om morgenen, da barnet igjen var borte, sa folket høyt at dronninga hadde spist det, og kongens rådgivere krevde at hun skulle dømmes. Men kongen elska henne så høyt at han ikke ville tro det, og befalte rådgiverne å ikke snakke mer om det med trussel om dødsstraff.

Året etter fødte dronninga ei vakker datter, og da viste Jomfru Maria seg for henne for tredje gang om natta og sa: «Følg meg.»

Hun tok henne i hånda og førte henne til himmelen, og der viste hun henne de to eldste barna hennes, som smilte til henne og lekte med jordkloden. Mens dronninga gleda seg over dette, sa Jomfru Maria: «Er fortsatt ikke hjertet ditt blitt mykt? Hvis du innrømmer at du har åpna den forbudte døra, så skal jeg gi deg de to sønnene dine tilbake.»

Men dronninga svarte for tredje gang: «Nei, jeg har ikke åpna den forbudte døra.» Da lot Jomfru Maria henne synke ned til jorda igjen, og tok også det tredje barnet fra henne.

Neste morgen, da det ble kjent, ropte alle folk høyt: «Dronninga er en menneskeeter, hun må dømmes!» Og kongen kunne ikke lenger avise rådgiverne sine. Det ble holdt en rettssak mot henne, og fordi hun ikke kunne svare eller forsvare seg, ble hun dømt til å dø på bålet.

Veden ble samla, og da hun ble bundet til en påle og ilden begynte å brenne rundt henne, smelta den harde isen av stolthet, og hjertet hennes ble bevegda av anger, og hun tenkte: «Hadde jeg bare innrømt før min død at jeg åpna

døra». Og da kom stemmen til henne og hun ropte høyt: «Ja, Maria, jeg har gjort det!»

Straks begynte himmelen å regne og slokte flammene, og over henne brøyt et lys frem, og Jomfru Maria kom ned og hadde de to sønnene hennes ved sine sider og den nyfødte dattera på armen. Hun sa vennlig til henne: «Den som angrer sin synd og innrømmer den, er tilgitt», og rakte henne de tre barna, løste tunga hennes, og ga henne lykke for hele sitt liv.

Eventyr For Alle.no

Les og hør kjente og ukjent eventyr,
gratis på norsk!

eventyrforalle.no

Tysk folkeeventyr fra samlingene til Jacob Grimm (1785–1863) og Wilhelm Grimm (1786–1859). (Offentlig eiendom - public domain)

Originaltittel: Marienkind

Norsk oversettelse: Karl-Robert Rønning

Basert på den originale tyske teksten: [Kinder- und Haus-Märchen Band 1, 1857 \(de.wikisource.org\)](http://de.wikisource.org) (Offentlig eiendom - public domain)

Dette verket er lisensiert under følgende Creative Commons lisens: Navngivelse-DeLPåSammeVilkår 4.0 Internasjonal. For å se en kopi av denne lisensen, besøk <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>.

Illustratør: Oskar Herrfurth (1862-1934)

Kilde: goethezeitportal.de - henta desember 2024

Dette arbeidet er fri for kjente opphavsrettsrestriksjoner.